

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Streif

M C M X X X

IV Aargang

Ermit *[Signature]*
-38

Redaktionen:
Karen Skovbakke, Hans Henning Hansen, Knud Geckler,
Erik Gøbel og Axel Ploug Sørensen.
Forretningsfører: Paul Madsen.

FORORD

For fjerde Gang præsenteres „STREJF“ for Læserne. Det er med særlig Glæde, at vi udsender dette Numer, idet det i Aar er lykkedes os paa Grund af flere kendte Personers Velvilje — hvilke vi herved bringer en Tak — at holde Bladet i et Plan, der er Odense Seminarium værdigt.

Redaktionen har bestræbt sig for at tage Hensyn til alles Interesser, saaledes at Bladet indeholder saavel Artikler af mere lødig og faglig Art som Indlæg, der skal søge at belyse Seminarielivets forskellige muntre og pudsigte Foreteelser, dog maa man ikke glemme, at Spydighed og Ironi intet har med Ondskab at gøre!

At Bladet overhovedet har set Dagens Lys er betinget af Forstanderens, Lærernes og Elevernes Velvilje, og vi er klar over, at dette fremdeles er dets eneste Eksistensbetingelse.

Med Otto Weiss siger vi: Kære Læser! Hvis vor Bog har mishaget dig, saa vis, at du kan tie; men har den vundet dit Bifald, vær da lige saa indiskret, som du plejer at være!

REDAKTIONEN

Ode til Alfred Hansens 50-Aars Fødselsdag

Alfred hedder en Mand med det sjældne Navn HanseN
Laurbærkrans vi i Dag om Alfred hans Pande vil se
Faa af festlige Folk som Alfred Hansen, der findeS
Ringe er kun min Ros; men Digteren gør, hvad han kaN
Ernestaaende er han; hans Sjæl er som glødende Lava
Daad og Digt er hans Dag; ja, han er en Hansen med II
Huld og Held vi ham ønske; vi haaber, at han maa bli HundreD
Alfred Hansen vi alt som Aldersformand kan se
Nu i Dag vi ham se som net og nobel HalvtredseR
Sande vil sene Slægt, at han var en fin Fyr med F
Evoe raaber Elever, ja, unge saavel som gamleL
Nu skal han leve højt! — Hurra, Hurra og Hurra

Poul Nissen.

Ovenstaaende er en Ode, der sammen med en Buket udvalgte Blomster, blev sendt Forstanderen paa 50-Aars Dagen som en Hyldest fra Elevforeningen.

Hvad skal vi tro og gøre?

Naar Kirkens Indgangsbøn sætter disse to Ord frem i denne Rækkefølge, er det, fordi Troen i alle Livets Forhold er Handlingens Forudsætning. For os luthersk-evangelisk Kristne er Troen i vort Forhold til Gud og Mennesker det altafgørende, og saaledes er det for os i vort Forhold til Danmark og de Danske. Og netop her er der tændt et nyt Lys for os i det tætte Mørke, et Lys, der viser os Vej. Vi gaar ind i Fremtiden med en langt større Tro paa Danmarks og paa Nordens Fremtid, end vore Fædre gjorde efter Nederlaget i 1864, skønt de øjeblikkelige Magtforhold mellem smaa og store Folk, nu da jeg skriver denne Hilsen til jer, ligger langt haardere for os, end de gjorde i Efteraaret 1864.

Dengang spurgte mange fortvivlet, om Danmark overhovedet havde en Fremtid. Mange saa paa Danmark, efter at Sønderjylland var hugget fra, som var det en Blomst, der var hugget løs fra sin Rod og var dømt til at visne. D. G. Monrad, der var Statsminister i Ulykkesaaret, saa Danmarks Undergang i Øjnene og følte sig forpligtet til — i Sandhedens Navn — at forkynde den for sit Folk. Han fortalte, at han i Drømme havde set Danmark som en Moder med tre Børn sidde i en Slæde, forfulgt af en stor Ulveskare. Gang paa Gang slaar Ulveflokkene sammen om Slæde og Hest, men hun redder sig ved hver Gang at kaste et af sine Børn ud, Skaane i 1659, Norge i 1814 og Sønderjylland i 1864, og Drømmen fortsætter, til det store Skrig lyder gennem Mørket, da Danmark sønderrives af Ulvene.

Undergangsstemning har fra 1864 til 1940 vekslet med Fortrøstning. — Modløshed og Selvopgivelse ofte maskeret som Internationalisme og Realisme, har levet Side om Side med det dygtigste og mest velsignelsesrige Arbejde for Folkets indre Frømgang, indtil Slaget ramte os den 9. April i Aar, og Danmark for første Gang i vor Historie blev helt besat af en fremmed Stormagt.

*

Den 9. April skete tilsyneladende det, som Monrad frygtede efter den 18. April 1864. Men vi hørte intet Dødsstrøg fra Danmark — tværtimod: Aalsangens stærke, berusende Tone hævede

de sig over det ganske Land. Fra alle Sider i Danmark hører vi om Tro paa Danmarks Fremtid. Ja, siden 9. April er den vokset med en underlig, stille Kraft.

Hvordan skal vi forstaa denne mærkelige Hændelse, denne dybe og glædelige Modsætning mellem de to skæbnesvangre Aar i vor Historie?

For D. G. Monrad og dem, der tænkte som han, var der med Hensyn til Folkenes Liv kun een Virkelighed, den ydre Virkelighed; gik denne tabt for et Folk gennem Tabet af Folkets ydre Selvstændighed, da var det Dødsskriget i Natten. »Slægten af 1940«, som vi herefter hedder, baade ældre og yngre, har det helt anderledes, vi ikender to Virkeligheder, en ydre og en indre. Vi kender den ubarmhjertige Virkelighed, hvor Undervandsbaade, Hurtigbaade, Tanks, Luftflaader og langtrækkende Kanoner har Ordet, en Virkelighed, som vi alle som en er underkastet med vore Legemer, og som vi — om vi vil leve paa denne Jord — maa gaa i Tjeneste hos enten indirekte eller direkte, som vore mange Tusinde Landsmænd, der allerede nu er draget Syd paa.

*

Denne ydre Virkelighedsverden har Professor Vinding Kruse i Sommer skildret os i haarde og sande Ord. Den har altid været og er endnu. — Den vil maaske altid herske, i aabenlyse eller i skjulte Former. I denne Virkelighedsverden hersker den stærke over den mindre stærke, den store over den lille. Læs Nietzsche, læs om Fascismens Statsteorier, hvor det hedder: »Krigen er ikke en Meningsløshed, som de liberale paastaar, men Menneskelighedens evige Lov«, og lyt til den dybe, realistiske Undertone, der præger de nye Ideologier i Europa, om det livsnødvendige i at være stærk, ubønhørlig stærk, stærk som Staalet selv, om du vil leve og sejre i en Verden, hvor Livet er en ustandselig Kamp. »Mein Kampf«, den moderne Geopolitik's Tale om Storrømmene er som et koldt Bad i en Realismens, en Virkelighedens ubarmhjertige Verden, et Bad, som er strengt for os Danske med vor Tilbøjelighed til at tro Verden anderledes, end den er — maaske fordi den her i Norden er anderledes end i den øvrige Verden.

At se den ydre Virkelighed i Øjnene med en Esaias' og Je-

remias' uforfærdede Kraft er vor Opgave — se den, som deri arter sig i vore Dage, hvad enten det er som Klassernes og Stændernes Kamp mod hinanden, som Højfinansens eller som Stormagternes og Stormagtsrummenes Kamp.

*

Men i Modsætning til D. G. Monrad kender »Slægten af 1940« ogsaa en hel anden Virkelighed, der paa en mærkelig Maade lever aabenlyst og skjult ved Siden af, under og over hinanden — og det er Folkelivets eller Folkeaadens Virkelighed.

Den synes ofte svag og magtesløs, men er dog saare stærk. Herom ved vi Historikere mærkelige Ting at fortælle, og herom husker I fra Historietimerne, da Vidnesbyrd fra Verdenshistorien og Nordens Historie saa ofte mødte jer.

Vi ser denne anden Virkelighed bag Verdenshistoriens og Nordens Historie ikke mindst gennem det 19. Aarhundrede, da genvakt Kristendom og tysk Romantik i en ejendommelig Forening atter skabte Liv i Europas Aandsliv og oplod vore Øjne for Livets og for Folkelivets skjulte Kræfter.

I Verdenshistorien ser vi i 1813—14, at Stormagtspolitikken sejrer ikke blot over Napoleon, men ogsaa over Folkebevægelsen i Europa, over den franske og den tyske, som over alle de andre, og dog fanges vort Blik gennem det følgende Aarhundrede især af den tyske og italienske Folkebevægelse, af den polske og den irske, for kun at nævne ganske faa. I Folkebevægelsen var Livet og Glæden. Her var Aarhundredets sande Storhed og — indre Kraft.

Vi ser paa Norden. D. G. Monrad fortvivlede om Danmarks Fremtids Skæbne — først kastedes Skaane til Ulven, dernæst Norge, saa Sønderjylland. — Ja, magtpolitisk saa han klart. Det var ubarmhjertige Stormagtsafgørelser af reneste Vand — men vi Nutidsmennesker ser andre Kræfter bagved, som netop gennem disse Stormagtsafgørelser fik Raaderum som aldrig før. Tabet af Skaane, Halland og Bleking slog os ikke ned, men vakte Danmark til Selvbesindelse og til en Reformpolitik, der frelste vort Folk fra Undengangen, og Skaanes egen Skæbne beklager ingen i Dag, da Norden mere og mere bliver en folkelig og aandelig Gruppe. — Norge blev ved Stormagtsdiktat skilt fra Danmark. Ja, men Norge fik samtidig sit 17. Maj og førtes

gennem disse Begivenheder ind i den nye, straalende Folke-
dag, saa at vi paa Askov og Grundtvigs Højskole Frederiksborg
fejrer 17. Maj som en nordisk Fælleshøjtid. — Sønderjylland
blev erobret i 1864. Ja, men samtidig genforenedes Holsten og
det forlængst fortyskede sydligste Sønderjylland med Tyskland,
og de danske Sønderjyder skrev det skønneste Blad, der nogen-
sinde er skrevet i dansk Folkehistorie. Hvad der siden 1864 og
ud fra 1864 er sket i Danmark, ved I alle. — Begtrup fortæller
herom i »Det danske Folks Historie« saa godt, som ingen an-
den har gjort det.

Som al Kristendom i Verden fra de ældste Tider til nu er
100 pCts Realisme, ja, det mest realistiske paa Jorden, og sam-
tidig tror paa og forkynder »Altings Genoprettelse«, Guds Ri-
ges Sejr i det enkelte Menneske og i Menneskehedens Historie,
saaledes er det ogsaa med vort folkelige Livssyn. Vi er efter-
haanden blevet 100 Procents Realister med Hensyn til den eu-
ropæiske Magthistorie baade i social, politisk og storpolitisk
Henseende, men samtidig tror vi paa de folkelige Livsværdier,
paa Folkeaaenderne. Vi tror, at de lever ved Siden af hin anden
Virkelighed, at de vokser i indre Kraft fra Aarti til Aarti, og
at de paa en Maade, der endnu er skjult for os, vil sejre gen-
nem Nutidens mægtige Begivenheder, hvori de selv, saa under-
ligt det end vil lyde for mange, har saa stor en Del.

Disse Nutidsbegivenheder er nemlig i ganske anden Grad
end tidligere Stormagtskrige, forbunden med Folkebevægelser,
ja, Folkerejsninger, en Forbindelse, der sikkert vil faa en af-
gørende Betydning for det fremtidige Europa.

*

I vor kristne Tro siger vi — om end ofte under stor Angst
—, at al Ting tjener dem til Gode, som i Sandhed elsker Gud —
og vi synger:

Guds Ærinde gaar hver en Storm,
om den er nok saa vild,
og i hvor gal den bryder løs,
ham tjener dog hver Ild.

Det samme tror vi og siger vi om Folkelivets Kraft i Europa.
Italiens og Tysklands senere Historie er blandt de mest stor-
slaaede Eksempler herpaa — Danmarks, Norges og Finlands
er blandt de mest gribende. C. P. O. Christiansen.

Lærernes Videreuddannelse.

Interview med Formanden for Odense Lærerkursus.

Da Seminarieordningen bevirker, at den Uddannelse, der gives paa Seminarierne, ikke er tilstrækkelig i alle Fag, førend den suppleres med forskellige Kursus, har STREJF's Redaktion henvendt sig til Stifteren af ODENSE LÆRERKURSUS og Formanden for disse, Lærer Axel E. Nielsen.

Vi opsøger Hr. Nielsen i Villaen paa Aarestrupsvej, hvor vi straks synker ned i en behagelig Lænestol. »Hvorned kan jeg være d'Herrer til Tjeneste?« spørger Hr. Nielsen, idet han byder os en Cigar, »for Seminarieelever ryger vel endnu?«

Hvornaar blev de odenseanske Lærerkursus oprettet?

De odenseanske Lærerkursus oprettedes i 1934 af de stedlige Kredse af Danmarks Lærer- og Lærerindeforening og ledes af et Udvalg bestaaende af 4 Medlemmer valgt af de to Kredse.

Hvilken Forbindelse er der mellem Statens Lærerhøjskole og de odenseanske Kursus?

Her rører De ved noget af det sidste ny, idet Statens Lærerhøjskole for kort Tid siden har anerkendt de odenseanske Lærerkursus, saaledes at vi nu kan meddele Undervisning svarende til Lærerhøjskolens første Aars Kursus, det bliver særlig i Fremmedsprogene. Dog haaber vi, at vi med Tiden kan blive ligestillet med Lærerhøjskolen, ogsaa hvad de øvrige Fag angaar. Det er naturligvis ikke tænkt saaledes, at disse Kursus skal blive en Konkurrent til Lærerhøjskolen, men tværtimod skal de gavne dennes Interesser.

Hvorledes er Tilslutningen til disse Kursus?

Nu paa syvende Aar har vi 86 Kursister, hvilket maa siges at være et Bevis for, at der er virkelig Interesse for disse Kursus.

Hvad er Forudsætningen for at kunne deltage?

Der kræves kun Lærereksamen, og det er ingen Betingelse, at man er fast ansat her i Byen.

I Aar har vi følgende anerkendte Hold: 1 i Engelsk, 2 i Tysk og 2 i Fransk. Til April haaber vi at kunne oprette et Kursus i Sløjd. Desværre var Tilslutningen i Aar ikke stor nok til Oprettelse af et Husgerningshold.

Afsluttes Kursus med en Prøve eller lignende?

Der afsluttes ikke med nogen Prøve, derimod afgiver vedkommende Lærer en Udtalelse, der tidligere blev underskrevet af Skoledirektøren, mens den nu for de anerkendte Kursus' Vedkommende udstedes af Statens Lærerhøjskole.

Kan man tage Faglærer- eller Faglærerindeeksamen fra disse Kursus?

Det kan man for saa vidt godt sige, idet Kandidaten privat skal forberede sig til denne Eksamen. For Øjeblikket har vi følgende Kursus i Gang, der forbereder til Faglærereksamen, nemlig et i hvert af følgende Fag: Engelsk, Tysk, Psykologi, Naturhistorie og Dansk.

Hvori ligger Forskellen mellem Aarskursus og Faglærereksamen?

Forskellen ligger dels i, at Faglærereksamen afsluttes med en Prøve, og dels i, at Faglærereksamen er langt mere omfattende end Aarskursus, naar det gælder Sprog. Sprogundervisningen til Faglærereksamen kan sammenlignes med Universitetets Undervisning i Bifagene; det samme Pensum kan dog naas paa 3 Aarskursus. Eet Aarskursus i Sprog kan ikke siges at kvalificere til Undervisning i Mellemkolen — hertil kræves Faglærereksamen — hvorimod Aarskursus er tilstrækkeligt for at undervise i Mellemkolens andre Fag.

Hvornaar falder Kursustiden?

Kursusaaret strækker sig fra Begyndelsen af September til Slutningen af April, og den daglige Undervisningstid er fra Kl. 16,30 til Kl. 18,30. Kommunen har stillet en Skole til Raadighed for os.

Hvor meget er Udgifterne for de enkelte Kursus?

Udgiften er 5 Kr. pr. Maaned med 2 ugentlige Timer og 7½ Kr. pr. Maaned med 3 ugentlige Timer.

Gives der nogen Tilskud til Kursus?

Ja, i Øjeblikket modtager vi fra Odense Kommune 10 Kr. pr. fast ansat Lærer, der deltager (d. v. s. fra fast Vikar; der er jo nogle Aar, hvor man som løs Vikar ganske maa sørge for sig selv!) samt 35 Kr. for hvert Hold. Fra Dalum Kommune modtager vi 15 Kr. pr. deltagende Lærer; endvidere haaber vi at modtage fra Assens og Odense Amtsskolefond henholdsvis 200 Kr. og 1000 Kr., hvoraf Staten saa vil refundere Halvdelen.

Disse Tilskud ydes dog kun paa Betingelse af, at der oprettes Kursus i Sløjd og Husgerning; i Øjeblikket søger vi om disse Tilskud uden at have de nævnte Kursus og haaber at faa det.

Mener De, at det har Betydning, at de unge Lærere saa hurtigt som muligt søger at specialisere sig i enkelte Fag?

Ja, afgjort, men man maa være klar over hvilke Fag, man ønsker at specialisere sig i. Man maa nemlig gøre sig klart, at Konkurrencen er haard og stadig bliver haardere, og at det ofte netop er paa Grund af speciel Uddannelse i særlige Fag, at man faar en Plads. Personlig mener jeg, at det for Herrernes Vedkommende særlig er Sløjd og for Kvindernes Vedkommende særlig er Husgerning, der for Øjeblikket har Interesse. Ogsaa paa andre Omraader er det af Betydning med Videreuddannelse, navnlig naar man vil søge ind til Mellemskolen, det drejer sig her ikke mindst om Sprog. Efterhaanden er man ogsaa paa Landet gaaet over til at kræve Lærere med særlig Uddannelse.

Hvori ligger Betydningen efter Deres Mening i disse Kursus?

Deres Betydning ligger for en stor Del deri, at de virker som Supplement til Seminarieuddannelsen, idet Seminarieordningen er saadan, at Undervisningen ikke i alle Fag kan siges at være fuldt ud tilstrækkelig.

Hvorledes mener De, Udsigterne for Fremtiden former sig?

De er ubetinget lyse. Dels fordi Kursus altid vil have saa stor Betydning, og dels fordi, at den Interesse, der er blandt Lærerne — ikke alene i Odense — er meget stor, hvad vort Deltagertal gennem Aarene vidner om. Vort Haab er, at vi med Tiden opnaar Anerkendelse til at meddele Undervisning i alle Lærerhøjskolens Fag, saa vi faktisk bliver en »Filiak« af Lærerhøjskolen, og vi har god Grund til at tro, at dette vil lykkes, idet saavel Formanden for Danmarks Lærerforening som Forstander Arvind ved Statens Lærerhøjskole støtter disse Planer.

Vi takker Hr. Nielsen for disse interessante Oplysninger, og lige inden vi trækker os tilbage, har vi den Fornøjelse at hilse paa Kursusets Kasserer, Hr. Henning B. Andersen.

Især vi Seminarieelever maa værdsætte det Initiativ, som Lærer Axel Nielsen og Danmarks Lærer- og Lærerindeforening

her i Byen har udvist med Hensblik paa Lærerindes Videreuddannelse.

Ved Gennemsyn af Kursus' Aarsberetning, som Hr. Nielsen venligt overlod os, ser vi, at to af Seminariets Lærere er knyttet til Kursuset, nemlig Hr. Frode Frandsen, den selvskrevne Leder af Tegneholdene, og Hr. Kandidat Halager, der har et Tyskhold.

G+G.

Siden sidst - -

Atter er et Strejfaar gaaet. Det blev som alle andre et Aar paa baade ondt og godt; »navnlig ondt«, vil nogle sige; men vi maa her i »Strejf« give Afkald paa at beskæftige os med det, der ligger uden for vor Lilleverden, omend det ellers angaar os paa det dybeste. Der er forøvrigt ogsaa sket rigeligt hos os selv i det forløbne Aar.

Skulde mon nogen have glemt Aarets Hovedbegivenhed, hin vældige Strid om Elevraadet? Stormen i Vandglasset blev langsomt forberedt gennem U. P.'s kraftige Agitation, og den udløstes gennem en vis Elevgruppes Forslag om Dannelse af en Elevforening med nationale og kulturelle Formaal, idet denne Elevgruppe følte sig kaldet til ogsaa at tage Oprettelsen af et Elevraad paa sit Program. I Virkeligheden gjorde de gode Herrer den fornuftige Sag, Oprettelsen af et Elevraad, en slem Bjørnetjeneste ved at søge at give den et videre Indhold end det rent fagligt-organisatoriske, som maatte kunne have samlet alle Elever paa Trods af de ideologiske Skillelinjer. Det forstod de travle Reformatorer imidlertid ikke, og de søgte at gøre deres rent private Foretagende, den nationale Forening, identisk med det Elevraad, der skulde repræsentere alle Elever. Først og fremmest paa Grund af disse Usurpatorers usalige Sammenblanding af Sær- og Almeninteresser blev Forslaget om en Elevsammenslutning forkastet med stort Flertal; men hele Skylden skal dog ikke lægges alene paa dem, selv om deres Rolle var en Hunds i et Spil Kegler. Skylden maa ogsaa lægges paa det store Flertal, hvis Standpunkt var dette: »Hvad skal det nytte?« Det kunde maaske være paa sin Plads at henvise disse Folk til at læse salig »Kulturkampen«s Specialnummer om Skoleforhold og en Række af de Argumenter, »U.

P.« har fremført i sine Spalter; dog skal man ikke gøre sig for store Forhaabninger om deres Omvendelse, da de jo kan spørge om adskilligt mere, end ti vise kan svare paa; desuden er det jo tvivlsomt, om nogen Form for Selvstyre er ønskeligt blandt et saadant Folkefærd. Man har set Mængder af sørgelige Eksempler paa, at man i Aarene efter Verdenskrigen i mange Lande maatte gaa fra en demokratisk Styreform tilbage til en autoritær paa Grund af Befolkningens svigtende Dømmekraft i betydelige Spørgsmaal. Medvirkende til Nederlaget for Forsøget paa at skabe en faglig Organisation var ogsaa en modvil- lig Indstilling paa højere Steder; denne Indstilling var ventet i Forvejen, kun Frafaldet blandt vore egne var en Sensation. Der kan efter denne Fiasko gaa mange Aar, inden vi ved at til- egne os den gamle Sandhed, at Sammenhold gør stærk, kan naa det, som er en Selvfølgelighed paa de fleste Seminarier, et Elevraad.

Et Sted, hvor Elevernes Trang til Selvvirksomhed kunde søge lidt Erstatning for det udad tabte, er Kahyttten. Her kunde lidt Organisation og Selvdisciplin være paa sin Plads. For- holdene der har ikke i Mands Minde været for gode, og nu har Sandsækkene lukket enhver Solstraale og ethvert Molekyie frisk Luft ude fra Støvets og Madosens Hjem; et Forsøg paa at forbedre Forholdene i Underverdenen vilde vel være Ulejligheden værd. Folk kunde f. Eks. gøre sig den Besvær at trans- portere deres Madpapir hen paa rette Sted; hvis ikke Kahyts- uuksene havde været saa optagne af deres mere vigtige Hverv, som f. Eks. det at kræve Kahytspenge op, kunde de maaske have været glemsomme spisende behjælpelige med at huske deres simple Pligter imod Anstændighedens Mindstekrav. En saadan Art Virksomhed synes at ligge under deres Værdighed; men der er ingen, som hindrer dem i at opgive deres Hverv og overlade det til Folk af en mere robust Støbning. Heller ikke i Folks Skalten og Valten med Aviserne er der nogen Frem- gang at spore; derimod konstaterer man med Glæde, at vor Avisbestand er blevet næsten upaaklagelig, kun maa man be- klage, at »Göteborg Handels- och Sjöfarts-Tidning« forsvandt saa hurtigt; der kunde maaske i denne Forbindelse være Grund til at nævne, at man kunde finde nogen Erstatning i det endnu ikke forbudte »Sydsvenska Dagbladet — Snälposten«,

der ogsaa kan fungere som Aandehul ud til en Verden, der er lysere og mere sandhedskærlig end vor; men det er ikke saa djærvt og modigt som »G. H. S. T.« og betydeligt dyrere, idet Prisen er 4,10 Kr. pr. Maaned. For Fuldstændighedens Skyld maa det noteres, at man stadig har al god Grund til at undre sig over Tilstedeværelsen af alle de Tidsskrifter, som blot skaber Uorden, men ikke læses af nogen.

Lyspunkter har det forløbne Aar dog heldigvis ogsaa været rigt paa. Alle kan glæde sig over, at det endeligt er lykkedes at skaffe Seminarieelever Moderation til Odense Teaters Skoleforestillinger. Et andet Lyspunkt var de fortræffelige Foredrag, som Aarhus-Professorer holdt for os i Efteraaret. Det største Lyspunkt er dog ikke særegent for dette sidste Aar, det er den daglige Glæde ved at være sammen med de flinke Folk, som alle O. S.-Beboerne nu en Gang er — — trods alt.

Skulde der til Slut udtales et Ønske for det kommende »Strejfaar«, maa det være det, vi alle har: Gid det næste »Streji« maa udkomme i et befriet Land, hvor Fjender og falske Venner har faaet efter Fortjeneste.

Reaktionære Skoletanker.

Skolelivets Centrum er Børnene.

Derfor bliver vi skuffede, naar vi kommer fra Seminariet, hvor vi selv var Børnene, de ansvarsløse, som sad lige midt i Verdens Navle og krævede ind.

Det vigtigste for Læreren er Bevidstheden om, at der er et Svælg mellem ham og Eleverne, som ingen af Parterne kan overskride uden Skuffelse — eller det, der er værre. Læreren er Pligten og Loven, Børnene er Friheden og Overtrædelsen. Forholdet mellem dem er dybest en Konflikt. Kun Lærerens Autoritet og Duelighed kan forhindre Konflikten i at bryde frem i Overfladen.

Det øjensynlige i Lærerens Forhold til Børnene er Undervisningen. Dette ganske uromantiske og opslidende at proppe en Smule Dansk, Regning og Skrivning ind i Hovederne paa en Forsamling graa Dagligbørn, der længes efter Gaden udenfor. Maalet naas aldrig, fordi Undervisningsplanerne er saa fine og Hovederne saa smaa og utætte. Det er et Slid, der giver

daarligt Humør og tærer paa Arbejdslysten, saa et Tag i Nakken paa sig selv er nødvendigt for ikke at slappe af.

Ind imellem kommer der lykkelige, stille Stunder, da det graa forsvinder, fordi et Maal er naaet ved forenede Kræfter.

Saadanne Stunder er kun Glimt, men maa være nok til Drivkraft for kommende graa Uger, ellers er man ikke Lærer.

Undervisningen bygger paa Lærer og Elev. Lærerens vigtigste Hjælpemiddel er Metode, Metodens Grundlov hedder Disciplin.

Men Disciplin har først egentlig, selvstændig, Værdi, naar den er blevet Selvdisciplin, saaledes at der bygges paa Børnenes Frihedstrang, og Læreren først griber ind, naar et Barn ikke vil indordne sig under de fælles Love, men da ogsaa griber haardt og bestemt ind. Den dygtigste Lærer er den, der er mest usynlig i Timen.

Efter Disciplinen er der kun een vigtig Metode, og det er Slidemetoden (eiter Kappel Bøger), omsat gennem den dygtige Lærer til: Liv og Arbejde.

Skolen maa vogte sig for »Søndagsskole-Pædagogikken«, der sætter Frihed for Orden, Leg for Arbejde, psykologisk begrundet Forstaaelse med efterfølgende Aflad for begaaede og forventede Synder i Stedet for Disciplin.

Forstaaelse skal ikke føre til sentimental Tilgivelse, men til de rette Midler til at rettede Barnet.

Børn skal ikke lege, til de er 12 Aar og derefter klippe Billeder af Familie-Journalen, til de er 14 Aar, hvorefter de saa smides paa Hovedet ud i et ubarmhjertigt konkurrerende Arbejdsliv. Den første Dag, Barnet sætter sine Ben i Skolestuen, begynder Arbejdet. Man kan ikke lege sig gennem 6 Timers Arbejde. Barnet maa lære at æde sig igennem Arbejdet som en Nødvendighed, som en Pligt.

Pligten maa være et Bud om selv at arbejde. Undervisningen maa ikke være en Række færdige Brugsanvisninger, der blot skal følges mekanisk. Undervisningen maa ikke være en Tryllemixtur, der hældes Barnet i Halsen, een Teskefuld ad Gangen, efter at man ved en daarlig Vittighed har aabnet Barnemunden i et dumt Grin. Tankens Vej maa ikke være en cementeret Hovedvej, hvor Barnet kører i Luksusbil med Læreren som Privatchauffør. Barnet skal selv bane sig Vejen. Læ-

teren skal bare laane det Redskaberne: hvem, hvad, hvor, hvordan, hvornaar, hvad saa o. s. v. og saa Pisken: d u s k a l !

Saa er da Metodens vigtigste Maal Opdragelse, ikke Undervisning, Opdragelse til Selvdisciplin og Opdragelse til Arbejde.

To andre af Opdragelsens Hovedpiller er Selvhævdelse og Godhed.

Barnet skal have Selvhævdelse, uden den intet Demokrati; uden Demokrati intet Menneske.

Læreren maa ikke mave sin Personlighed ind over Barnet. Det saa lovpriiste »levende Ord« maa ikke faa Karakter af den ukontrollable Ekstase, men kun af stille behersket Varme. Barnets Personlighed er noget helligt, som ikke skal sys om efter en tilfældig Lærers Klæder. Selv det saa bagtalte: »Kræv din Ret« skal være Barnets Eje.

Barnet skal opdrages til Godhed, mest indirekte, derved at Læreren selv omfatter det med hele sin Godhed og ikke bare er et venligt Smil, det møder, naar Skemaet kræver det.

Men pas paa: Godhed og Strenghed følges tit. Blødsødenhed er oftere aandelig Dovenskab end Godhed.

Middelfart, 7. December 1940.

Erik Worre.

Hvad med „Unge Pædagoger?”

Det vakte i Elevkredse sidste Aar berettiget Sensation, da det meddeltes, at der for Fremtiden skulde udgives et Landsorgan for Seminarieelever — U. P. kaldet —. Det viste sig imidlertid efter de første Par Numre af Bladet, at Meningerne var ret delte — saavel i Elevkredse som i Lærerkredse —, og Red. af »Strejt« har derfor i Aar henvendt sig til en Del af U. P.s Læsere — for paa denne Maade at fremskaffe et klart Overblik over Bladets Stilling her paa O. S. — med dette Spørgsmaal:

»U. P.« — for eller imod — fordi!

*

Paa Deres Henvendelse om min Mening angaaende Maanedstidningen »U. P.« maatte jeg nødvendigvis straks svare, at her var jeg komplet uvidende, formedelst mit Ukendskab til nævnte Blad; men efter De har laant mig 1. Aarg., som jeg har kigget noget i, er jeg blevet en Smule klogere.

Uden dog kategorisk at ville tage Stilling for eller imod Bladet, synes det mig indlysende, at unge Mennesker paa et Seminarium i Almindelighed maa være glade for et Organ, i hvis Spalter de kan finde Behandling af Spørgsmaal vedrørende, hvad der er af fælles Interesse for Seminarieelever — undskyld Seminarie-Studerende (for at tale »U. P.«sk) — Landet over.

Meget af den Utilfredshed, der fra Redaktionens Side er kommet til Orde i de udkomne Numre, synes mig dog noget ungdommelig, hvilket selvfølgelig er ganske naturligt, da det ikke just er afklarede, prøvede eller erfarne Pædagogpenne, som spidises til Bladets redaktionelle Artikler. Og her tror jeg, der ligger en vis Fare, fordi mange lidt uselvstændige Læsere, hvis det skulde gaa dem mindre godt ved Oprykningsprøver eller til selve Eksamen, alt for let vil kunne blive tilbøjelige til at skyde Skylden over paa Systemet, Undervisningen, Fagtrængsel, eller hvad man nu ynder at kalde det, i Stedet for, at de i allerfleste Tilfælde maa lægge Skylden i egne noget svigtende Evner, maaske manglende Koncentration, maaske (en) for uens Arbejdsform, naar det gjaldt den daglige Forberedelse, eller endog manglende Flid og Paapasselighed.

Bittert er det at erkende: »Du har selv Hovedskylden, gamle«, naar man ellers ved flittig Læsen i »U. P.« var kommet til det noget negative Resultat: Det er Seminarierne, der ikke følger med Tiden, og som er haabløs gammeldags i Undervisning og Eksamensform! Ja, saadan virker adskillige Indlæg og Lædere i Bladet paa en ganske uhildet, objektiv Læser. At ogsaa modsatte Anskuelser finder Plads i Spalterne, tjener kun til Organets Ære; jeg tænker paa Februar-Numret, hvor Erik Aarestrup (dim. O. S. 1940), som altsaa stod ved Slutningen af sin Seminarie løbebane og vidste, hvad han skrev om, i en efter min Mening saglig og forstandig Artikel paapegede, at radikale Ændringer i Eksamens- eller Undervisningsform hverken var »ønskeligt eller paakrævet under Hensyn til Elever og Folkeskolen«.

Altsaa: Læs med Interesse, hvad nyt der kommer frem, men tænk selvstændigt og glem ikke, at de kvalificerede Folk, der leder danske Seminarier fra Ministeriet og Forstanderkontorene, ogsaa har Begreb om, hvad de har med at gøre.

Poul Petersen.

Jeg synes, det burde være naturligt, om ca. 2000 unge seminariestuderende kunde samles om et fælles blad; der er opgaver nok for et saadant at løse.

Vi maa ikke stivne i lokalpatriotisme, selv om der til hvert seminarium knytter sig værdifulde traditioner og arbejdsmetoder. Vi bør kunne tage en sag op og diskutere den, ikke mindst, naar det gælder vort eget arbejde. Der kan bringes oplysende og belærende artikler af dygtige pædagoger o. s. v. Kort sagt: bladet skal være talerør for danske seminaristers tanker og anskuelser, og det skal forekomme i en saadan form, at det kan respekteres af alle andre.

Hvis vi blot er enige om det, er det hver enkelt's pligt at bidrage til bladets rette form og indhold.

Der har været kritik om »U. P.« — maaske ogsaa med rette. Det er saa let at staa udenfor og skyde paa andre. Den slags folk er der altid nok af; det er dem, der »dumper« (jfr. Fru først. Hansen). Derfor: lad os være med alle sammen og skabe det rigtige »U. P.«.

Vagn B. Ovesen, II.

*

Jeg er meget imod U. P., fordi det altid kun taler om, at vi Seminarieelever skal kræve, aldrig om, hvad vi, naar vi forhaabentlig engang kommer ud som Lærere og Lærerinder, skal yde.

Det er udmærket med et Blad for Seminarieelever; men saa skal Artiklerne i det skrives af Mennesker, der har Erfaring, saa vi paa den Maade kan faa nogle gode Raad og praktiske Vink.

Ellen Margrethe Jensen, I.

*

U. P. betegner som bekendt »Unge Pædagoger«. Til Bladets Fordel vil vi anføre to Ting. For det første Ideen (se »Strejf« 1939 pag. 23). Et Landselevraad paa Linie med Studenterraadet kunde vi selvsagt faa megen Gavn af. For det andet har nogle af Artiklerne været gode. Brugen af Enquête er anbefalelsesværdig. Enkelte Artikler om faglige Emner har været oplysende.

Imod Bladet skal anføres dets Ensidighed. (Den evige Snakken om vores daarlige Stilling).

Summa summarum: Støt Bladet og skriv noget godt.

Erik Tinggaard og Poul Jørgensen, III.

»U. P.« har aldrig forekommet mig saa vigtigt, at jeg har følt mig foranlediget til at tage Stilling til det. Derfor kan jeg, naar man spørger mig, om jeg er for eller imod »U. P.«, svare typisk dansk: »Jeg er ligeglad; lad andre om det!«

Mogens Jøhuk, IV.

*

Indl. Det var da overordentlig morsomt at faa et saa let Spørgsmaal. Jeg har nemlig altid paa dette Sted paa-
staaet, at »U. P.« er falsk Varebetegnelse — burde være »Grønne P.« — og saa møde med en saadan Indstilling at tale om, at Seminarieelever har en Retsstilling, og ydermere vil de have »Manden fra Ploven« fjernet. »Nej, stop nu«, siger jeg blot. Jeg mener jo da . . . at Bladet i det Omfang og med det Indhold — maa betragtes som velegnet til Præp-studier i Kaffhytten og vilde være en fortrinlig Erstatning for det Mulerdrengepladder, de ellers underholder sig med, og hvad vilde vi andre ikke være skaanet for? (For at gøre Indl. kort — til Emnet).

A. »U. P.« er uskadeligt.

B. Giver intet positivt.

C. Koster 2,50 Kr. aarligt.

Slutn. I. Det maa betragtes som Ødselhed med vor Økonomi at være Holder af Bladet.

II. Den røde Traad: jeg er imod at være for »U. P.«, men jeg er ikke for at være imod det.

Hans Hedegaard Andersen, IV.

*

Om jeg er for »U. P.«? — Ja, selvfølgelig.

Hvorfor selvfølgelig? Fordi U. P. er Bindeled mellem Seminarieelever fra alle Landets Seminarier, og fordi U. P. arbejder for Dannelsen af et Landselevraad i Lighed med Studenterraadet, og fordi U. P. arbejder for Samling af Seminarieelever fra hele Landet, og fordi . . .

Hakon Nielsen, II.

*

»U. P.« minder mig i sin nutidige Form om Svend Sørensens »Anklage« i sidste Aars »Strejf« (ang. »Strejf« for sidste Aar se under Annoncerne. Red.) Skrevet for at skrive noget.

»U. P.« bør bibeholdes. Det kan faa ligesaa stor Betydning som den Elevforening, vi ikke fik. Henning Worre, I.

At »Strejff«s Redaktion har ofret Plads i Bladet for at konstatere, om man er for eller imod »U. P.«, viser klart, — da »Strejff« jo er et Organ, der overvejende læses af Seminarieelever —, at man er tilbøjelig til at anse »U. P.« som i nogen Grad betydningsfuld. Det ligegyldige plejer man at forbigaa i Tavshed.

Jens Vagn Andersen, II.

*

Tonen i »U. P.« er drenget og ofte aldeles upassende, og Redaktionen har allerede til fulde vist, at de langt fra er den Opgave voksen, som vi Seminarieelever maa kræve af dem, der skal lede et Landsorgan — at Forholdet er saadan fremgaar let saavel af »U. P.« som af en Artikel i et af de sidste Numre af »Folkeskolen« —. Vi Seminarieelever skal ikke modarbejde Lærere, Forstander og Ministerium, men tværtimod gaa ind i et loyalt Samarbejde, paa den Maade tjener vi bedst vor egen Sag og ikke mindst den Skoles Sag, som vi engang skal tjene!

Den Dag, den nuværende Redaktion er blevet erstattet med nøgterne, tænkende Elever, der kan og vil andet end bare det at raabe op, vil et Landsorgan for Seminarieelever faa stor Betydning, ligesom et Landselevraad hvilende paa Samarbejdets og Foredragelighedens Grundlag selvsagt vil kunne faa stor Betydning! — Er danske Seminarieelever da ikke modne til dette, eller er det blot Redaktionen af »U. P.«, der ikke er det?

Knud Geckler, III.

Et Ungdomsskoleproblem.

Mange vil sikkert finde det underligt, at Spørgsmaalet om dansk Ungdomsopdragelse rejses paa et Tidspunkt, da den eneste Form for Ungdomsopdragelse, den store Verden regner for noget, er den, der knytter sig til Udøvelsen af Krigens Gerning.

Er det underligt, om Ungdommen nu og da spørger sig selv, hvad Nytte det hele er til. Hvorfor tale om Spørgsmaal, der ligger ud over Dagen og Vejen, om Kultur, Kunst, Litteratur, principielle sociale Problemer, kort sagt alt det, der fjerner sig fra det Had og den Brutalitet, der synes at være de højest værdsatte Egenskaber i vor Tid. Hvorfor planlægge og for-

berede en Fremtid, der maaske ikke kommer, hvorfor overhovedet tillægge selve Livet nogen Mening.

Saadanne Tanker kan ingen skubbe fra sig, men netop derfor bliver det særlig paakrævet at modvirke den Depression hos Ungdommen, som Forholdene ude omkring giver saa rigelige Vækstbetingelser for. Den Tid kommer, den maa komme — ellers var det ikke til at holde ud at være ung — da alt dette hører op. Genopbygningens Dag kommer, og den skulde gerne finde Danmark vel udstyret med en Ungdom, der kan præge dette Lands Fremtid i Overensstemmelse med de Frihedens og Menneskelighedens Idealer, det danske Folk i Slægtled efter Slægtled har fulgt.

En saadan Ungdom kan man ikke skabe ved en eller anden Indsats fra Lovgivningens Side, der maa andre Ting til, men det udelukker ikke, at der ad den Vej kan øves en Indsats af væsentlig Betydning, naar der samtidig i Ungdommen er Trangen og Viljen til at tage mod de Tilbud, der fra Samfundets Side gives den.

En af de Opgaver, der da trænger sig i Forgrunden, er den Udbygning af Ungdomsskolen, som Undervisningsminister *Jørgen Jørgensen* har forberedt gennem et grundigt Udvalgsarbejde. Udvalget*) blev nedsat i Januar 1939 og fik til Opgave at overveje hele Spørgsmaalet om Ungdommens Uddannelse og undersøge Nødvendigheden af Ændringer i den bestaaende Lovgivning samt overveje og fremkomme med Forslag om nye Former for Ungdomsskolearbejdet i det hele.

Enhver vil forstaa, at der ved denne Formulering var givet Udvalget et meget vidtgaaende Mandat. Noget af det første, man samlede Opmærksomheden om, var Folkehøjskolen, der efter hele sit Væsen skulde have Betingelser for at øve en central Indsats i et saadant Opdragelsesarbejde. Spørgsmaalet blev her dette: hvorledes skulde man drage flere unge til Højskolen, og hvorledes kunde man faa langt flere af Byernes unge, der hidtil ikke i nævneværdig Grad har søgt denne særlige Skoleform, inddraget under dens Paavirkning.

Udvalget var imidlertid snart klar over, at Arbejdet maatte strækkes videre ud. Højskolen er for den moderne Ungdom. For de Tusinder af unge, 15—18-aarige, der paa Grund af deres Placering i Erhvervslivet ikke kommer i Forbindelse

*) (hvoraf Lærer K. Helveg Petersen er Medlem. Red.)

med nogen Skoleform, maa der ogsaa findes en Vej frem. Ikke fordi der herved vilde blive dækket et „Hul“ i Lovgivningen, *men for de unges egen Skyld.*

Udviklingen inden for Industrien med stigende Anvendelse af Maskiner medfører, at stadig flere og flere unge maa indstille sig paa det umulige i at opnaa faglig Uddannelse i Tilknytning til et Erhverv. De er da henvist til at tage Plads som Arbejdsdreng paa Fabrikker og Lagre eller som Bude og Mælkedreng. De unge, der her er Tale om, faar forholdsvis høj Løn i Sammenligning med dem, der er i Lære, tilmed er det i Reglen ikke svært at faa Plads. Disse lyse Udsigter ophører imidlertid for den unge, naar han er fyldt 18 Aar. Saa skal han lønnes som Arbejdsmand, og ingen vil fortænke en Virksomhed i, at den hellere vil have en ældre Arbejdsmand end den unge, endnu ikke udvoksede.

Saa staar den unge der: uden en egentlig faglig Uddannelse, det har aldrig været krævet af ham under Arbejdets Udførelse, ofte uden særlige Interesser. Hertil kommer, at hans Udnyttelse af Fritiden meget hyppigt knytter sig til Begrebet „Gaden“, og hvad hertil hører af Byens forskellige Forlystelses- og Underholdningsinstitutioner. Den kulørte Ugepresse, tarvelige Detektiv-Hefter og specielle Films opfylder den tilstedeværende Trang til spændende Oplevelser. Hele Tilværelsen er lidet tjenlig til at udvikle den Interesse for Samfundsproblemer, som Ungdommen i et folkestyret Samfund *maa være i Besiddelse af.*

I saa høj Grad, det er gørligt, maa man her gøre en Indsats fra Samfundets Side. I Overensstemmelse hermed gaar Udvalget ind for, at der for unge Mennesker mellem 16 og 18 Aar indrettes en Undervisning, der tager Sigte paa at give dem Forstaaelsen af Vilkaarene for det Erhvervsliv, i hvilket de er indtraadt, og af det Samfund, hvortil de hører. Fritaget for denne Undervisning er naturligvis alle dem, der paa anden Vis kommer ind under en Uddannelse. De nærmere Bestemmelser herom maa naturligvis affattes saaledes, at der ikke inddrages flere under denne Skoleform, end det er saglig begrundet.

Dette er Baggrunden for den Forsøgsklasse for 15—18 aarige ufaglærte, der med velvillig Støtte af to store odenseanske Industrivirksomheder: A/S Thomas B. Thrige og A/S Hau-

strups Fabrikker, Undervisningsministeriet og Kommunen etableredes i Odense i Begyndelsen af November. Elevantallet er 30; der undervises de fire første Ugedage, hver Aften 2 Timer. Det er Opgaven for Skolen at finde frem til en Fagrække og en Undervisningsform, der mest mulig „binder“ de unge. De Fag, vi her har taget op, er *Arbejdskundskab*, der omfatter to Discipliner 1) Produktionslære og 2) Undervisning i Behandling og Vedligeholdelse af Værktøj og Maskiner, med tilsammen 3 ugentlige Timer. Dette Fag tager sit Udgangspunkt, hvor de unge er, og skulde ved sit konkrete, nyttebetonede Indhold have Mulighed for at interessere stærkt. Man har inden for Udvalget ment, at Skolen for denne Aldersklasse maatte gøres i nogen Maade „faglig“ betonet. Erfaringer fra et Kursus afholdt i Esbjerg sidste Vinter synes at understrege denne Opfattelse.

Af andre Fag er der Samfundslære og Gymnastik med Sundhedslære. Egentlig Regne- og Danskundervisning er traadt noget i Baggrunden ud fra det Synspunkt, at Skolen ikke maa blive en Fortsættelse af Børneskolen med en mere eller mindre mekanisk Træning i disse Fag. Imidlertid forsømmes disse Fag ikke, idet der i saa høj Grad som muligt drives skriftlige Øvelser i Timerne. — I Bestræbelserne for at knytte Skolen saa nær til det praktiske Liv som muligt, indføres der nu og da indsigtfulde Mænd fra forskellige industrielle Virksomheder til at gennemgaa Ting og Forhold, der kan være af særlig Interesse for de unge paa Arbejdspladserne.

Den sidste Time om Torsdagen anvendes til fri Forelæsning og er tænkt som en festlig Afslutning paa Ugen. Enten holdes der Foredrag af indkaldte Foredragsholdere, eventuel sammen med Forevisningen af en Film, eller der gives gennem Oplæsning af god Litteratur de unge noget ud over det daglige, noget, der gerne skulde give dem Impulser til at søge nøjere Forbindelse med Kulturverdenen.

Det er mig ikke muligt endnu ud fra den korte Tid, der er arbejdet med Skolen, at udtale mig om „Erfaringer“. Saa meget synes sikkert, at saavel den faglige som den mere alment-kulturelt prægede Undervisning i saa høj Grad, det er muligt, maa knyttes til de unges Selvvirksomhed. Foredragsformen skal man være noget varsom med overfor den-

ne Aldersklasse, den er bedre egnet for den højskolemodne Del af Ungdommen.

Lad mig slutte denne korte Beretning — Redaktionen har ikke levnet mig megen Tid til at forme den — med at understrege et Spørgsmaal af Interesse for unge Lærere: Hvis Udvalgets Forslag bliver ført igennem paa Rigsdagen, vil der blive Brug for en Stab af unge Lærere, der fordomsfrit og frisk jævnsides med Folk fra det praktiske Liv kan gaa ind i denne særlige Undervisning, der i mangt og meget vil blive noget for sig — noget helt nyt. — Af Lærerstabens Interesse og Evne afhænger det til syvende og sidst, om det skal blive en Skole, der kan komme til at betyde noget for en betydelig Del af dansk Ungdom — en Ungdom, der i mange Henseender hidtil har været en Slags Samfundets Stedbørn. Maa-ske vil det ikke lige i Øjeblikket med de økonomiske Vanskeligheder, Krigen bereder Landet, kunde lade sig gøre at føre en omfattende kulturel Lovgivning igennem. Det var ønskeligt, om det kunde. Var det ikke en smuk Tanke, om vort lille Land i en Tid, da store og mægtige Stater er optaget af at ødelægge hinanden, rejste en Kulturbygning, hvor Ungdommen paavirkedes til medmenneskelig Forstaaelse i den Fredens og Samarbejdets Aand, der alene kan redde Verden?

K. Helveg Petersen.

Eftertryk af *FR*

Vor Tid.

dumpe drøn
og krigsmaskiners brølen,
dyriskhed og barbari
var dette aars særkende:
i sandhed mørkets rasen.

— — — — —

byers ruin,
produktionens undergang,
arbejdsløses talløse hær,
fattigdom og hungersnød:
civilisationens nederlag.

— — — — —

løgnagtige rygter
beretter om tal paa maskiner,
ja, MASKINER;
for de koster PENGE!
hvad gør det,
at hobevis af mennesker gaar med i løbet?
det nævnes ikke!
mennesker er der nok af;
de skal blot kommanderes ud,
tvinges til mord og djævelskhed:
menneskeaadens udslettelse.

— — — — —
slaa den ned,
al denne ondskab!
skab menneskekaar!
fjern de menneskedjævla,
der staar bag ved disse skændster.
lad os skabe et europa,
hvor menneskelighed kan bo —
uhæmmet af kapitalisme og krigsgalskab:
før livet og lyset til sejr.

—krall.

Fædrelandskærlighed.

Vi burde opføre os mod vort Fædreland, som en Kvinde opfører sig mod den Mand, hun elsker. En elskende Hustru kan gøre alt for sin Mand — kun ikke lade være med at søge at forbedre ham og kritisere ham. Vi skulde kaste de samme ømme, men klartseende, forskende Blikke paa vort Land. Vi skulde elske det, men ogsaa vedblive at foreholde det alle dets Fejl. Den tomme, buldrende »Patriot«, ikke den kritiske, er den farlige Medborger.

J. B. Priestley.

„Run paa Sparekassen!”

— »Hvad skal vi spille til Efteraarskomedien? — er altid det store Spørgsmaal i tredje Klasse efter Sommerferien. Eet er alle enige om: Det skal være noget Nyt denne Gang, noget hidtil uset og uhørt, ikke de gamle Travere . . .

Og saa bliver det alligevel altid et af de klassiske H'er (Holberg, Heiberg, Hertz, Hostrup). Den hyggelige, smaa-borgerlige Duft over de gamle Lystspil bevarer stadig sin Tiltrækning, de grinagtige Tidsmoder skaber en Kolorit, som tiltaler Øjet, de menneskelige Lidenskaber holdes i tilpas konventionelle Tømmer og stiller ikke for store Krav til Fremstillerne, og — ingen nyere Stykker, selv ikke Munks Folkekomedier, er bedre egnede til Amatørspil, altsaa H — og denne Gang Hertz: Sparekassen.

Det saa imidlertid en Overgang ud til, at ydre Forhold helt skulde bryde Traditionen; ved Offervilje og Imødekommenhed fra alle Sider blev dog alle Vanskeligheder jævnet, og selv om der kun var kort Tid til Tilrettelæggelsen, blev Resultatet endnu et straalende Minde fra et mørklagt Skoleaar.

Forventning og røde Lygter, Bifald, Fremkaldelser og Blomster — saadan skulde det være, og det blev det. Selv om den megen Dagligstuesnak gik langt over Børnenes Hoveder, var de maaske alligevel mest opmærksomme Tilskuere. Interessen var ligeligt fordelt mellem Gecklers Besvimmelse, Klokkespillet i »Drømmebilleder« og Bolsjeposen.

De to sidste Forestillinger kom Spillet op i de rigtige Højder. Der var baade fremragende Enkeltpræstationer og fint Ensemblespil. Især Masseopbudet i 3. Akt var blændende sat op med Liv og Farver i mange fine Kontrastvirkninger. Dette Stykkets krævende Klimax blev mesterligt udført.

De enkelte Typer var godt ramt. K ø b m a n d S k a a r u p (Geckler) gjorde en morsom Figur, rigtigt i Overensstemmelse med Stykkets Aand. Virkemidlerne kunde enkelte Steder have været mere diskrete, især Stemmeføringen: »Naar Enden er god, er alting godt!« Hans Tobaksrørbrug paa Scenen siges at være betænkeligt over Hamstringsgrænsen. En hyggelig Patriark var han.

M a d a m S k a a r u p (Inger Vraa Jensen) var storartet,

simpelthen. Stemme og Udseende dækkede Personen fuldkomment. Faren i dette Tilfælde, den »rare« Praktikstemme, blev lykkeligt undgaaet.

De to sædvanlige Ungpige-Modsætninger, den sørgmodige Blondine Jansine (Lis Geckler) og den muntre Brunette Antonie (Karen Fixen) var glimrende ramt og supplerede henrivende hinanden. Den »sø-æ-de Æ-dolf« blev sympatetisk og stillfærdigt fremstillet af Tinggaard. Han maa egne sig til at blive forlovet!

August (Harry Petersen) var en elegant Skurk, en »Syn-der med Charme«, fremstillet med overlegen Sikkerhed.

Lotterikollektricen Madame Rust (Ester Mortensen) spillede livligt og morsomt, men lignede nu mest en fortryllende Hex.

»Styrmand« Rejersen (Tage Jensen) spillede sig først rigtig op de sidste Aftener. Han virkede stærkest ved en sympatisk Generthed over for Antonie. Naar han rigtig spillede sig fri og kunde blive fra Antonies Haand, var han god. Han knuste tre af Fru Hansens Vinglas, hvor mange Hjerter, har Anmelderen ikke kunnet faa Tal paa.

Jacob Baadsmann (Julius Berg) virkede som et frisk Saltvandpust med Peter Freuchen-Skæg. Han var baade store og smaa Børns Favorit og vakte Jubel, naar han viste sig.

Ogsaa de mindre Roller var godt besat. Lad os nævne Damerne først: Karen Pedersen, Ragna Larsen, Edel Rasmussen og Birthe Pedersen, alles Fremtoning var virkningsfuld, selv om de røbede en ganske ukvindelig Mangel paa Snakkesalighed; men det er Forfatterens Skyld. Clausen var en forklædt Regissørmedhjælper, Poul Jørgensen en stammende Gentleman, Thoresen en grinagtig L. S.-Agrar, og Ovesen en komisk Mavepinefigur, der lignede en Gladstone-Karikatur.

Herluf Hansen sørgede for, at Tæppet kom op og ned (han var en enkelt Gang ved at ramme Geckler i Parykken), og Karen Andersens sufflerende Stemme hørtes tydeligt en Gang imellem. (Jeg sad ibagest i Salen.)

Alt i alt: det var en vellykket Aften, som Instruktøren (Forstanderen) og Skuespillerne kan være stolte af. Storartet afstemt i Totalindtrykket var Mellemaktsmusikens danske To-

ner. Det krævende Musikprogram blev med myndig Taktstok ledet af Poul Petersen, og Trøst (som Gæst) klarede dygtigt Soloen i »Drømmebilleder«.

—s—

Første Time.

Over Morgenhimmels Flod
flyver stille Nattens Fugle.
Dagens blaa og Stuens gule
Lyssubstanser blander Blod.

Drømmens spinkle Glasmusik
drypper Varmens Vin i Sindets
Funklen finkelgrønt i Skinnets
Evighed og Øjeblik.

Men Dagens holde, klare Lys
er hjerteløst mod Dionys,
han graaner hen i Luft og Gys
og rives bort af Strømmen.

Mens Hjertets Uro hamrer vildt
og synes Dagens Viden spildt:
Det længes efter Drømmen.

Svend Sørensen.

De kristne Seminaristmøder.

Igen i Aar har en Kreds af Elever planlagt en Række kristelige Møder, der afholdes paa K. F. U. M.; dog finder Møderne i Aar Sted under en anden Form end tidligere, idet der er arrangeret som Fællesmøder for mandlige og kvindelige Seminarielever. Det er Planen, at Møderne skal finde Sted en Gang om Maaneden; vi har allerede i November haft en ret velbesøgt Sammenkomst, hvor Pastor Højrup, Ejby, holdt et særdeles interessant Foredrag om Emnet: »Verdenskrigen mod Gud«. I meget nær Fremtid afholdes vort Julemøde, som vi med For-

EMNER ♦ FOR ♦

SØDE
-Æ-ÆDOLFS
TILKOMMENDE

Harry

Ma-
dam
Rust

STB-40

. HOLLYWOOD ♦

ventning ser hen til som noget særlig festligt, Hr. Sognepræst Poulsen har lovet at tale, Hr. Forstander Hansen at læse op og Hr. Organist Rosendal at underholde os med Musik.

Som nævnt afholdes Møderne paa K. F. U. M., der velvilligst har stillet Lokale til Raadighed, uden at man dog staar i nogen Tilknytning til denne Forening saa lidt som til nogen anden kristelig Forening eller Organisation. Vi har ønsket at være ganske frit stillet og i Valget af Talere og Emner ved Møderne at vise, at her skal en enkelt kirkelig Retnings Mening og Anskuelse ikke være fremherskende frem for en anden.

Vi mener at kunne sige, at disse Møder har deres Berettigelse, idet vi er sikre paa, at det kan være godt og udviklende for os at samles under disse Former, og vi haaber, disse Aftener vil blive os til Glæde og Berigelse.

Vraa-Jensen og Juhl.

Svend Jarl hin Vise.

Tragedie i 1 Akt.

Personer:

Svend, Jarl i 2. Klasse

Therkel	}	Huskarle	}	sidder i Lommen paa Jarlen
Vagn				
Ove, Skjald				
Raakon, Træl				

(Jarlens Gaard ved Nattetide. Jarlen vandrer med faste, fuldfædede Fjed op og ned ad Gulvet. I Arnens Aske ligger Trællen Haakon, der øver sig i at smøge Shagpipe.)

Jarl en: Ha! Haakon! Ret aldrig mere skal du Buksevand faa. Din Synd er sonet; thi ser jeg Dannebrog i dit Knaphul af prange.

Haakon (rørt til Taarer): Hav Tak, du ædle over alle ædle. En dyr Ed jeg til Gengæld dig svær: min rappe Kæft skal fra nu kun din Pris sjunge.

Jarl en: Da skal aldrig mere Vandhanens iskolde Elv gydes over din lille Bagdel; men lader os ej mere tale om sligt; thi landsvigtige Ting staar for. I Aften gøres af paa Tinge, hvem der herske skal i Landet vort. Radio eller ikke Radio i Kahyt? Skulde nogen forvorpen Hundsvot sætte sig imod min Vilje?

Haakon: Ak, Herre! I 4. og i 1. Klasse findes fule Karle

med skarpe Tunger og træske Hjerter, og din lumske Hofnar Erik Gøbel hin Unge saa jeg i Mørkningen med nedslaget Visir til Tinge at cykle. Ondt er i Gære; mig bæres for, at ret snart skal der spørges sørgeligt Nyt fra Tinge.

(Der buldres paa Døren, og der lyder høje Raab).

Jarlen (drager sin Lommekniv): Ha! Haakon! Svig nu ej din Herre! Fjenden er for Porten!

Haakon (tænderklaprende): Mine Knæ bliver Gelé. Al min Krythed flyr mig. Ej længere jeg tør som liden Hanekylling at gale.

Jarlen (spidser Øren, fatter nyt Mod): Elendige! Fluks Porten op! Hører du ej Skjald Oves Røst?

(Haakon løser Portens Hængelaas op. Ind sprænger Skjalden og Huskarlene paa Tandem).

Alle de nyankomne: Ædle Jarl! Verden staar ikke til Paaske! Alt er tabt!

Jarlen (i hellig Vrede): Sa hør da, al Verden! Jeg brøler fra min Borg: aldrig, aldrig mere vil jeg søge at frelse denne syndige Slægt. Frihed og et oplukt Øje for alt nationalt hernede vilde jeg have skænket dem; men en taabelig og forvildet Slægt, der raser mod sin egen, egen, egen . . . Mave, har dristet sig til at gaa imod min mægtige Vilje. Sløvt gaar den Underkuelse og Elendighed i Møde. (Til sine Haandlangere): Venner! forgæves har vi arbejdet; at Sagen ikke blev til noget, betyder kun lidet; men betænk: man har vraget os, de super-hyper-patent-nationale fra 2., vi, de største af alle store. Aah, Tanken om vor Skam og Fjendens Træskhed faar Taaren frem i mit nationale Øje.

(Almindelig Algraad; især Vagn Andersen rystes af Krampegraaden.)

Jarlen (sukker og snøfter nationalt): Fortæller nu hver for sig, hvad som besynderligen paa Tinge monne ske.

Therkel (træder frem og kysser Jarlen paa Haanden): Sørgeligt er mit Budskab. Vredens maa jert følsomme, nationale Hjerte, der I høre, hvad som hændte i denne Sorgens Kvæld. For at gøre Pinen kort: Frem jeg traadte for al Folket, højt jeg talte det til. Først lod jeg dem se min fagre Profil; dernæst de monne mig skue en face; og jeg kvad om mit unge Hjertes Ensomhed i den Odense Stenørk. Alt var efter Planen vor, som

var den, de unge Møer fra vore Jomfrubure for den ædle Sag ved fagre Ord og min sex-appeal at vinde. Men, ak! Hvad monne ske? De fynske Møer vare mig kolde som Istappe (Haakon griber sig — under Indtrykket af Mindet om det kolde Buksevand — til sin lille Trællebag og gennemrystes af fæl Gysen) og ej de støttede vor ædle Sag — deres Tanker vare vel hos Harry hin Kvindekære. Kun den væne Gerda Fjerdes fældte en liden Taar.

J a r l e n (brøler): Hvad skal da og Quindfolk paa Tinge med deres Kævl, Strikkeri og Kaffeerstating. Naar ej de forstaar vor høje Tale, bør de i Fruerstuen og ej paa Tinge at være.

T h e r k e l: Jeg maa dog her vende ind, at — — —

J a r l e n: Tier kvær!!! Nu ingen Raisonneren; drag du nu atter til Aabenraa og se, om du kan daare de slesvigske Møer med dine Kohussæder. Lev vel, og hils min Martyr-Kollega Knud Lavard.

(Therkel vakler ud i national Krampegraad.)

J a r l e n (lægger atter Ansigtet i de mildere Folder): Nu, Vagn Huskarl, tal frisk fra Galden.

V a g n (paa Akselstadsmaalet): Fejghed og Træskhed, Træskhed og Fejghed slog os; ej kunde ærlige Vaaben os røre. Kong Alfreds lille, gustne Kansler, den træske Klerk Jean fra Nyborg Klosterfængsel, traadte frem med Kongens Bulle, hvorfra han læste op: »Thi kendes for Ret! Ej vil Frihed vi give; ved Jorden at blive tjener jer bedst. Husker I ej, hvorlunde det Frøen gik, da den vilde Koen ligne? I skal ej give Love; men for Raad er vi altid lydhøre, og den herlige Ret har I alt længe haft — — —«.

Alle, ogsaa Forfatteren (aftsides): Det var dog overordentligt morsomt; det har vi aldrig hørt før.

V a g n: Jeg sætter fort, ihvor jeg slap: »med venlig, kongelig Hilsen til mine tro Undersaatter, med højstegen Skrivemaskine-Underskriften«. Alt Folket drog Vejret dybt og fulgte Herrebud uden at kny; og jeg sprang, rev mine Klæder sønder, og i vilden Sky jeg skreg: »Kujoneri, Kujoneri!«; men en af Kongens Hirdmænd, Geckler hin Digre, hug med megen Liste og Sværdet sit efter mig, saa at jeg hartad monne udi stor Forfærdelse og Vaande dø. Folket det fejge raabte i sin Trældoms kigget noget i, er jeg blevet en Smule klogere.

Frygt: »Til Hel . . . med Korsets Riddere, ej vil nationale Foredrag vi høre, ej vil Højskolefuglsang vi blandt lidne Korsbannere drikke«. Ej mere jeg husker, blot dette: tappert vi strej. til vi alle sytten ved Hallens Dør monne frelste staa. Gud naade og trøste os alle sytten!

O v e: Slemmt var det, og værre bliver det. Det litterære Blæk monne hurtigere i mine Aarer rinde, der jeg tænke paa de ugudeliges og fædrelandsfjendskes forvorpne Frækthed — paa et dansk Seminarium. Med den store, gamle Grundtvigsskjald maa jeg bryde ud — — —

J a r l e n (med alle Tegn paa Kvalme): Alt nok! Alt nok! Holde inde med dit uterlige Gravrøveri fra dem, der alt længst blev Ormenes velfortjente Bytte. Nu! For at faa en værdig Afslutning paa vor lille Tragedie vil jeg styrte mig i mit Lomme-glavind. Hil dig, Ole, Guldet ligger i Vindvet, Galten er betalt (styrter sig).

A l l o m m e u l d e n (kvæder — ynkeligt flæbende — dete Drapa):

Den Sandhedens Sol, han paa Himlen satte —
Hvem bragte den Glæde? Til hvem gav den Styrke?
Han raabte: Bliv Lys! — og der voksede Mørke.
Det Kundskabens Træ, han har plantet i Landet,
Som favned saa vidt over Fjorde og Bugter,
Forgifter nu Folket med ormstukne Frugter.

(Alle styrter sig, somme i deres Kongenaale, somme ud af Vinduet. Under den alm. Forvirring sniger Haakon sig til at give Ligene Buksevand.)

Tæppet.

Publikum og Pressen hylér eenstemmigt: »Hans Velærværdighed i Vedersø er dog saa straalende«, og saa var det bare:

Henrik Pontoppidan og H.

Hvem skulde tro Carl Ploukøring
kunde blive Legn

My Melodi til "Ploukøringens Vise"
komponeret af P.P.

ANDANTINO

VELEGNET SOM TRÆFFEØVELSE

Ti gode Raad for Kahytsgængere.

(Gode Raad, som ikke engang er dyre).

- 1) Kom altid brasende ind ad Døren uden at lukke den.
- 2) Husk, at Askebægrene — som de Kunstværker de er — kun staar der for Pynt.
- 3) Glem ikke at lave Vrøvl, hvis en af Kahytsduksene en Gang skulde komme i Tanke om at Lufte ud.
- 4) Spark til de Taburetter, der staar dig i Vejen.
- 5) Benyt altid de dertil autoriserede Pladser, nemlig Vindueskarmene, til dine tomme Mælke- og andre Flasker.
- 6) Riv af og til de ny Aviser itu, naar du har læst dem — tænk paa, hvor meget Vrøvl du sparer dine Kammerater for.
- 7) Lad bare Madpapir, Kapsler, Cigaretpakker o. l. ligge, hvor det passer dig — der bliver gjort rent hver Eftermiddag.
- 8) Tag nu og da et særlig interessant nyt Blad med hjem, du betaler jo Kahytspenge næsten lige saa tit som alle andre.
- 9) Det er orte praktisk at tænde alle Lamperne, selv om man kun skal bruge en af dem.
- 10) Følg nøje disse Raad, og Kahytten vil snart være befriet for din Nærværelse.

den første praktiktime.

klokken den ringer, o ve!
børnene stiller sig op i geled,
frem fra kahytten der mylderer en strøm
»riste«, brutalt vækket op af en drøm.

læreren vinker fra trappen saa høj.
praktikanten blir mere og mere sløj.
fra katedret det lyder: »tag plads!«
derefter »vænsgod!« i en tone saa hvas.

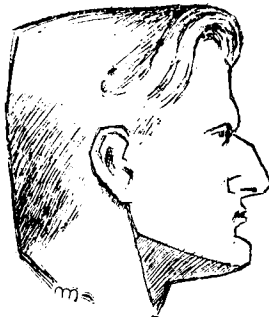
praktikanten sig rejser med rystende ben,
smiler nervøst og gør halsen ren
med en rømmen og synker en klump;
af sin tale han husker den første stump.

alt er tilrettelagt: spørgsmaal og svar.
snart bliver dog »risten« den knibe var:
børnene gi'r nemlig sjældent det svar,
som praktikanten klogt udtænkt har.

hakkende kommer han timen igennem;
sveddraaber myldrer paa panden saa fornem;
ansigtet blusser saa ungpigeskært:
»der er dog noget endnu, jeg burde haft lært«.

kritikken blir denne gang ingen kritik,
kun trøstende Ord og et venligt nik:
»saadan gjorde vi alle den første gang,
utvivlsomt bliver de med tiden en lærer af rang!«

—p.

»Naa, det er bare ham —«

K R I T I K

Hvem er de »ubekendte«: x, y, z og v?

x siger: Efter første Praktiktide: »Jeg kan se, De bliver en dygtig Underviser, Tak!« Efter anden Praktiktide: »Der er ingen Fremgang fra sidste Gang, det er altsaa det samme som Tilbagegang. Tak!«

y siger: »Der er lige et Par Stykker, jeg skal bebrejde noget, er der, og det er jeg ked af, er jeg. — De skal ikke sige Skorpionen, men Skor-pi-o-nen — —; men De ar-

bejder godt ved Tavlen, gør De. Det er jeg glad for, er jeg — — —.

z siger: (Efter at have ladet Praktikanten forstaa, at det var rent ad Hedehusene til): »— — ellers synes jeg, De tog pænt paa det!«

v siger: »Naah — øh — jeg skal fatte mig i Korthed! Øh — osv.« (Efter et Kvarters Forløb): »Naa, øh — ja, altsaa som jeg sagde — ja, jeg mener — altsaa — det forstaar De nok — at det var bare det — jeg vilde sige, at — — —«. (Efter endnu et Kvarters Forløb): »Naa, øh — ja, det var altsaa ikke saa meget, jeg havde at sige denne Gang — øh — saa — naa — nu skal vi vist øh — tage en Omstigning — naa — til Skolehistorie«.

x = ; y = ; z = ; v = .

ig.

Ved det grønne Bord.

DAGEN FØR:

En Seminarists „Studere“-Kammer. Flydende paa Bordet mellem forskellige Lærebøger store Samlinger af Dispositioner. Mellem Bøgerne skimtes gennem en tyk graa-blaalig Røg Hovedet af en Rist, fordybet i „Studierne“. Uret viser 2 (Nat); Dagens 12. Pibe tændes — der er allerede røget 3 Pakker Cigaretter i Dag! — Det er Morville, der maa holde for. „Sært nok, det synes jeg aldrig, jeg har hørt før“ — naah, det er da vist ikke saa sært!!! — Saa forsøger man at fortolke lidt af Paulus Breve, det opgives nu hurtigt, „for det sku' da være et sært Træf, om jeg netop skulde komme op i ham! Nej, lad mig saa hellere se lidt paa Profeterne, dem er der flere af. Ja, hvor levede hvem og hvornaar?“ For-gæves gransker man i den sorte Bog — det er for Resten sært, saa svær den er at blade i, Bladene klæber saa underligt sammen! — Man opgiver til sidst; der er saa meget nyt, der melder sig, og der er slet ikke noget kendt Stof! Nej, man maa nok hellere give sig Forsynet i Vold, og „hvorfor sku' netop jeg ikke komme op i noget at det — lidet — jeg kan!“

NATTEN FØR:

Samme Scene. Risten vender sig tungt i Sengen; han er allerede langt inde i Drømmens Verden. Han er blevet lukket ind hos 3 venlige Herrer i sorte Kapper med hvide Kraver, de er saa behagelige og elskværdige — ja, alle 3. Moses Fødsel, staar der paa Sedlen; jo vist, det fortalte Lærerinden jo om i Børneskolen, Munden gaar som Kæp i et Hjul, det tegner for Resten godt, det her! Men der er jo et Spørgsmaal til: Paulus Rejser, og pludselig staar Munden helt stille, og han kan umuligt faa den paa Gled igen. Kuldegysninger gennemryster ham, og med et Angstskrig vaagner han, badet i Sved. Klokken er kun 5¹/₂, men han tør ikke lægge sig til at sove igen, sæt nu, Paulus skulde komme igen!!

Da han endelig staar op, ryster han over hele Kroppen. Han har ondt i Hovedet og Kvalme og kan umuligt faa noget ned, hvorimod han lader den ene Cigaret efter den anden gaa op i Røg, medens han febrilsk forsøger at stedfæste Paulus Rejser.

SELVE DAGEN:

OS. Et grønt Bord med en Karaffel Vand og 2 Glas. Ved Bordet sidder Læreren, smilende og venlig; men saa er der jo desværre to til, — de er ogsaa Præster —, den ene er skaldet, den anden er sorthaaret.

Uden for Lokalet nærmer man sig Kogepunktet, de tre første har nemlig faaet deres Karakterer. Risten vandrer febrilsk op og ned ad Gangen, næste Gang er det ham, der skal føres til „Skafottet“.

Nu gaar Døren op. Han forsøger at stramme sig op, og med vaklende Skridt styrer han hen mod det grønne Bord. — Den skaldede er fordybet i en Avis, den anden skriver —. „Hvor er De fra?“ buldrer pludselig den skaldede. Risten smiler undseligt og kaster et fortvivlet Blik til Læreren. „Tag en hvid Seddel!“ tordner han videre; Risten tager pligtsskyldig en gul Seddel. „Er De farveblind, hørte De ikke, jeg sagde en hvid Seddel?“ — Risten retter nervøst paa Slipset.

Messiasprofetierne i det gamle Testamente, staar der paa Sedlen. Pinlig Tavshed — den skaldede betragter i høj fodliggende Stilling indigneret Ofret —. Nu sker der noget . . . Risten drikker Vand. „Se saa at faa begyndt, og saa skulde

De for Resten faa den sorte Paryk klippet af!" siger pludselig den skaldede, medens han ivrigt undersøger en Sommerfugl, der øjensynlig ikke vidste, hvad den gjorde, da den vovede sig ind ad Vinduet.

Naah, efterhaanden kommer man da i Gang, selvom det gaar trevent; men bedst, som man lidenskabeligt diskuterer om, hvad Malakias har skrevet, afbryder den skaldede pludselig — stadig med Blikket fæstet i Avisen —: „Det Tøj klæder Dem jo ikke, og Slipset staar jo slet ikke til Deres Øjne!“ og lidt efter lyder det —: „Det er for Resten en kedelig Stemme, De er udstyret med!“

Endelig synes dog de glubske Ulve at være tilfredsstillet; men ak, der er desværre et Spørgsmaal til. Efeserbrevet, staar der. Risten faar en lys Ide: „Naa, Efeserbrevet, det er det, der staar i det gamle Testament!“ — En Latter slaar den stakels Mand i Møde —. Risten drikker Vand, stor Tavshed. „Der staar noget om denne Verdens Fyrste, hvad forstaaes der med det?“ forsøger Læreren venligt at hjælpe paa Gled. Endnu et lyst Indfald: „Jesus“ —. „Det var overordentlig interessant, hvor har De den Oplysning fra?“ lyder det ironisk. Risten flytter sig nervøst paa Stolen, store Sveddraaber falder ned paa den opslaaede Bog; men nu kan han heller ikke mere, til sin Forfærdelse ser han en af Censorerne rode rundt i Lommen, og op trækker han et Par vaade Sokker. Med et Skrig af Fortvivlelse og Angst synker Risten sammen.

Han kommer først til sig selv, da han staar ude paa Gangen omgivet af medlidende Lærere og Lidelsesfæller. „Hvad var du oppe i?“ — „Det kan jeg ikke rigtig huske, vi snakke saadan lidt om alle Ting!“ — „Hvordan gik det?“ — „Det gik helt godt; Læreren spurgte, Censorerne svarede, og jeg sagde næsten ingen Fejl,“ fremstammer han udmattet; men rives pludselig ud af sin Illusion, idet Døren gaar op, og temlig lidenskabsløst lyder det: „temlig godt“ — endnu flere og mere medlidende Blikke —; „Det ska' vi li' godt ha' en Bajer paa, det var helt godt klaret af mig da!“

EN TIME SENERE:

Morwille solgt!

NÆSTE DAG:

Nye Trængsler, nye Fag, nye Mareridt, og nye Censorer!
dgU.

Nyt fra Statistikkens Overdrev.

trangen til at sætte alting op med tal griber om sig, og jeg kan ikke stampe mod brodden længere — jeg maa have luft. her er resultatet af et aars iagtagelser.

ved de grønne borde i sommer blev der i alt afsondret 27,8 liter af angstens kolde sved. 5740 sider blev repeteret grundigt, 8567 blev repeteret daarligt, og 14389 blev overhovedet ikke repeteret.

ved udflugtsballet dansede deltagerne tilsammen 438 km. der stilledes i alt 44 intelligensspørgsmaal, heraf var de 7 intelligente — de øvrige 37 besvaredes rigtigt. under den natlige hjemkørsel var faren for sammenstød 8,3 pCt. i timen.

ved efteraarskomedien medvirkede 18 personer, heraf havde skaarup (alias geckler) den længste rolle, den næstlængste havde — suffløsen.

i aarets Løb har g. k. udvidet sit repertoire med 5 ny historier og 87 tankevækkende fyndord og lignende. »dagens letteste spørgsmaal« er desværre stillet 37 gange færre end sidste aar. 23 elever har periodevis (i henhold til en sagkyndigs udtalelser) manglet den rette indstilling. glosen »disse« anvendtes af en kendt historiker 6042 Gange. en af seminariets gejstlige har i sang sunket ca. 1½ tone pr. time; efter et skønmæssigt overslag vil dette i aarets løb sige ca. 2300 heltoner — alene paa seminariet. (det overlades til læserne selv at udregne tallet, naar bülowvej tælles med). et forsøg paa at udregne, hvor mange gemenheder en forhenværende stiftsprovst kan til-lade sig ved eksamensbordet, er desværre faldet uden for vore rammer. ved redaktionens slutning var det endnu ikke opklaret, hvor mange tusind Gange den kendte bi-bi-do-skala er blevet sunget i aarets løb.

til seminariets mørkelægning er i alt medgaaet 668 kvadratmeter papir og 1152 tegnesøm. g. k. og geckler har i alt tabt et antal kg, som det ikke er muligt at faa ud af dem (gøbel har

ikke tabt noget — der var ikke saa meget at tabe af). ikke mindre end 49 elever har ærgret sig over ikke at have deltaget i arbejdet.

i kahytten har der til stadighed ligget 3—8 aviser, som ikke har været lagt paa plads. det har vist sig, at det, rister af hunkøn slider mest paa, ikke er sæben, men spejlene. — paa pibebrætterne har gennemsnitlig 14 piber været parkeret pr. time (heraf var 2 »overliggere« — de har ligget der siden forrige sommerferie).

skolens ur taber daglig ca. 2 minutter. saafremt det ikke var blevet reguleret, havde vi først faaet juleferie den 27. december. som følge af frikvarterernes afkortning er hver elev gaaet glip af 800 minutter frikvarter eller 13 timer og 20 minutter.

nb. vejledning ved udarbejdelse af grafiske tavler til ovenstaaende kan faas hos en kendt geografilærer.

uglen.

A. M. Berg

Fisketorvet 3

Ure og Brillor

CARL SKAVENBORG

Trikotageforretning

Hjallesevej 21 (Hj. af Allégade)
Telefon 2048

Køb nyttige Julegaver i den nye
Trikotageforretning

Alt i Trikotage og Lingeri til Herrer,
Damer og Børn

Alt lægges i fikse Juleæsker

Med Cigaretter det snart kan knibe,
dog, vi Rister foretrækker vores Pipe.

Husk at købe Julegaver hos

Svend Holm

Albanigade 61
(Lige overfor Vandtaarnet)

Alt i Trikotage

Skal De have Deres *Fodtøj* lavet, saa De bliver tilfreds, saa gaa til

Poffler i Albanigade 57

(lige overfor Vandtaarnet)

Folmer Andersen
Farve- og Tapethandel

Hjallesevej 17
ODENSE
Trf. 881

H. Jensens

Cykleforretning

Albanigade 27 - ODENSE
Telefon 45

Reparationer udføres hurtigt og billigt
Moderation for Seminarister

Jubilarer har vi haft i Massevis —
den Facon maa snart opgi's.

Skal De ha' Musik? - Se her!

Noder, Violiner og Strenge haves i stort Udvalg
Seminariets Nodebøger haves altid paa Lager
Grammofoner og Plader — alle kendte Mærker

Vestergade 63 - Telefon 5074

M. Gørvild

Seminariets Urmager

bør ogsaa være Seminaristernes Urmager

CARL LANGE

Urmager & Optiker

— Grundlagt 1878 —

Telefon 3287

Klaregade 6 - Odense

Telefon 3287

Naar der i Laboratoriet høres stort Rabalder,
Specialister svovler over Glas, som knalder.

Vi sælger

Denol de Luxe Fyldepenne
fra 3 Kr. pr. Maaned

Fyldepenne- Magasinet

GUG-KJELDSSEN

Vestergade 52 - Odense - Telf. 1530

Eget moderne Reparationsværksted

Per Reumert

Indh. M. Simmelholt,
Kongensgade 26 - Odense

— naar det gælder raffinerede
Kjolestoffer —

Megen Sorg er knyttet til C. P. O. Christiansen
fortolket og udlagt ved Frk. Hansen!

L. P. HANSEN (*J. L. Harboes Eftfl.*)

Specialforretning i Malervarer

Overgade 13

ODENSE

Telefon 3265

(2 Lin.)

Bøger af enhver Art

Fagbøger

Skønlitteratur

HEMPELSKE BOGHANDEL

VESTERGÅDE 27 — TELEFON 4

Hoveddepot af Geodætisk Instituts Kort (til Speciale!)

**Klaverstemning
og Reparation**

Ejner Rasmussen

Læssøgade 94 Telf. 2794

Den billige Urmager

bor kun

St. Graabrødrestræde 14

Tlf. 8410

Alt i nye Ure og Brilller
Glas fra 25 Øre

Til Specialister:

Tal ikke altid om dit Specialearbejde — det kunde jo være,
at det ikke interesserede alle de omkringstaaende!

Husk

**Frk. Andersens
PENSIONAT**

Kronprinsensgade 19
Telefon 3413

Byens førende

Herremagasin

**A. Chr. Ulsteds Efttr.
Vestergade 1
Telefon 235**

Nationalister ønsked dannet en Forening;
de moderate sagde ogsaa deres Mening!

„Doris“

Renser og presser alt!

Hjallesevej 8 Tlf. 7229

HUSK til Deres Dilettant-
komedie og Karne-
val at leje Deres Parykker i
Barberforretningen

Søndergade 24

Th. Hansen

Ud over vores Frikvarter det gik,
da vi de nye Tider fik.

**„Apollo“ Cykler
„Phønix“ og
„Telefunken“ Radio**
(Reparationsværksted)

Wilh. Nielsen

Hjallesevej 8 Telf. 7800

Fotograf Einar Larsen
Hj. af Allegade og Hunderupvej

MULTIFOTO

bedste og billigste

Køb

Kolonial og Brændsel

hos

FRANTS LARSEN

ved Seminariet

Gid i det nye Aar saa vidt vi naar,
at alle Haanden op af Lommen faar !

„Alliance”

anbefaler sig med lækreste
Brød og Kager. — Saavel
smaa som store Bestillinger
leveres omgaaende. — —
Brødet bringes overalt. — —

R. Bonde

Guldbergsvej 10

Tlf. 6302

*Bedst og billigst
gør De Deres Indkøb
i*

Trikotageforretningen

Albanigade 34

Det man kalder Sprogiagttagelse
er os til megen Plagelse.

Vilh. Larsens Eftf.
Bog- og Papirhandel

Jernbanegade 2
ODENSE
Tlf. 170 og 374

K. Tingleffs

Maskinskrivningsbureau

Tlf. 3869 - Adelgade 7¹

Anbefaler sig med alt
Maskinskrivning - Du-
plikering - Sange - An-
befalinger

Afskrift af Eksamensbevis

Man skal ikke slaa med Sten, naar man selv bor i et Glashus.
Man skal, naar man køber en Pensel, ikke købe en billig en til 50 Øre, der
taber Haarene næsten med det samme. Det er netop det karig'teristiske for
saadan en Pensel.

Spis godt og billigt
i det nærmeste Pensionat
Allegade 22
M. Pedersen

Husk!
Damefrisørsalonen
Albanigade 40
I. Jakobsen

A. Christiansen
Nørregade 29 - Tlf. 705

Kul - Kokes - Cinders
i alle Størrelser til billigste Priser

Med vores Kaffe var det meget sort,
men vi kom dog endelig til Kort.

Skal De
leje eller købe et Orgel eller Piano,
bese da vort Lager. Vi har det største
Udvalg paa Fyn. Leje med Forkøbsret.
Nye Orgler fra 250 Kr. kontant.
Odense ældste Pianofirma
Eneforhandling for
Hindsberg kgl. Hofleverandør
Adolf Rasmussen
Vestergade 100

Deutsche Bücher
English Books
Livres français
Alt i nye Bøger
Telf. 767
Emmerichs Boghandel
Den internationale Boglade
Jernbanegade 6 (v. Grand Hotel)

Naar Praktikanterne i Timen optræder,
beredes der Børnene mange Glæder.

Telefon 6648

Albani Kaffe- og Varebod
Albanigade 42

Telefon 490

Lunau

Vestergade 27 - Odense

For mange Rister er det svære Prøvelser,
naar P. P. lancerer sine kendte Træffeøvelser.

Alt i **URE- &
BRILLER**
Rimelige
Priser

A. SORENSEN
Urmager

Østerbæksvej 58

Tlf. 4725

K. F. U. K.

Klaregade 19

Telefon 3611

Pensionat for Damer

Fuld Pension 70 Kr.

Middagsabonnement

Kaj Munks ny »Grundtvig«-Stykke
gjorde blandt Rister ej stormende Lykke.

Skotøjsreparationen

Albanigade 67

er Stedet, hvor De med absolut
Sikkerhed kan henvende Dem
med Reparation af saavel almindeligt
Fodtøj som Selskabsfodtøj,
og De kan trøstigt gaa ud fra
helt igennem at blive tilfreds.
Talrige Udtalelser af tilfredse
Kunder.

A. Krohn Rasmussen
(overfor Seminariet)

Husk

Barberforretningen

Albanigade 67

Klipning 1,25 - Studsning 0,50
Børn 0,75 - Hovedbad 0,75 -
Barbering 0,35 - Hovedbad +
Fønbøgning 1 Kr.

2 Mands Betjening

Ærbødigst **G. Nielsen**
(ved Vandtaarnet)

Over Præparanderne vi lønligt sukker,
naar vi skuer deres haandmalte Krukker.

En Del Eksemplarer af

„STREJF“ Aargang 1939

udsælges saa længe Oplag haves for **50 Øre pr. Stk.**

REDAKTIONEN

Der kan du se!

Du læste jo alligevel Annoncerne!

C. Ravens Eftf. Jul. Larsen

Benediktsgade 46 Odense

Tulipaner, Hyacinter, Begonier
Alpevioler, afskaarne Blomster
pyntede Kurve og Skaale

Møbellageret

„3. Baggaard“

Skriveborde, Reoler,
Lænestole m. m. faas
altid billigt.

Vestergade 49

Telf. 8498

Seminarieelever
10 pCt. Rabat

En vis Hr. Lund i 3. (der i Parentes bemærket ret ofte ikke ses i Tegnetimerne) forlod d. 3. December »Tegnesalen« med følgende Bemærkning:

»Farvel Hr. Frandsen og glædelig Jul!«

Køb Deres Musikinstrumenter
hos Fagmanden, hvor De har
den bedste Garanti.

A. Andersen

Instrumentmager

Gravene 9

Telf. 750

Kaj Sick

Isenkram

Køkkenudstyr

Sportsartikler

ALBANIGADE 63

Odense - Tlf. 801

I Kahytten en Ting kan mig harme:

Aviser og Flasker i alle Vindueskarne!

Rasmus Hansens Boghandel

Johannes Lyng

Vestergade 9

ODENSE - Tlf. 28

Alt i Skolebøger og Skolemateriel

»Stref«s Julegave!

(Bemærk Kvaliteten — noget for sig — det ekstra svære)

En Decembemat.

De stille Gader laa mørkebelagte hen — eller osse var det de mørkebelagte Gader, der laa stille hen; det er nu lige meget, for oppe hos Digter og Dilettantskuespiller S. S. Immervæk mærkede man ikke noget til det. Der var et behageligt Lys i den kombinerede Højtæsnings- og Stilskrivningslampe; skønt ærligtalt, der var temmeligt koldt i Værelset, og selv Følelsen af, at der blev fyret med Landets eget Brændsel, kunde ikke varme vor Digtens nationale Hjerte. S. S. Immervæk er ivrigt gaaet i Gang med sit Arbejde. Et nyt og bedre Digt til Kvindens Pris? eller en Ode om Arbejdets Velsignelse? Ak, nej, han er blot ved at forberede sig i Historie til næste Dag, for selvfølgelig har vor Ven indset, eller osse er det hans Forældre, der har det, at Digteriet er en gyngende Grund at ha' under Fødderne. Et ret sikkert økonomisk Grundlag og betryggende Pension, som den en Folkeskolelærerstilling giver, det maa man ha', og naar man saa er »intellektuelt« indstillet og føler sig hævet over Madsen, saa kunde man jo ligesaa godt det

som noget andet. Derfor begyndte S. S. Immervæk paa Seminariet. Det var skam osse gaaet ham godt. En god Karakter til første Del havde han, og brilleret ved flere Festligheder som Forfatter af de til Dagens Anledning forfattede aandelige Sange, det havde han osse. Naar dertil kom, at han havde Talent til at omgaaes det andet Køn og Udsigt til at blive forlovet i nærmeste Fremtid, hvad kunde han saa forlange mere?

Vor Ven løfter sit melankolske Digteraasyn op fra Historiebogen og stirrer med sammenpressede Tænkerbryn paa Fedtpletten over Divanen. »Kattens osse, at man klarede sig saa daarligt i Regnepraktikken«, hulker det inden i ham, men ihukommende det gamle Ord, at knuste Taarer ikke kan heles, flytter han resolut Blikket fra Fedtpletten til Tagvinduet, hvor igennem man kan se gyldne Stjerner funkse og tindre, og pludselig spirer det frem, det lille lysegrønne Haab: »Hvorfor skal netop jeg faa en Regneopgave til Praktikeksamen«. »Nej, hvorfor netop mig«, jubler det i ham.

Viserne bevæger sig langsomt opad Urskiven. Historielæsningen er overstaaet, og vor Digter ligger et Øjeblik paa Divanen for at komme lidt til Kræfter, inden han skal i Seng, da lyder der en Banken paa Døren. Det viser sig at være Seminariediiscipel M. Maarhøj Pedersen. Paa det høje Haar og Bakkenbarterne kan man straks se, at osse han pusler med Kunsten, men som den kollegiale Fyr, han er, har han — for ikke at gaa Immervæk i Rosenbedene — kastet sig over den bildende Kunst (mest affbildende Kunst). Som de gode Venner, de er, har de snart faaet fat paa deres Yndlingsemne: Pigerne i Almindelighed og Klassens Piger i Særdeleshed og i al Tarvelighed.

»Kan man nu forstaa, at der er nogen, der vil forlove sig med Bred Olsen (Bred Olsen er en lille udflydende Dame af finere Afstamning — tror hun da)?« henkaster Maarhøj. »Hvad vi ikke forstaaer, kan der skrives Bøger om«, svarer Immervæk. »Ja, og det bliver der saa osse gjort«, replicerer Maarhøj Pedersen. (Tavshed.)

»Hvordan kom du hjem fra Festen i Lørdags?« spørger nu Immervæk. »Jo, først saa... (strøget af Censor).

Endnu en Stund gaar Snakken om dette Emne, saa har man faaet sagt, hvad man plejer at sige, og man finder et nyt Emne.

Det er med Seminarieelever som med forelskede, de keder sig aldrig i hinandens Selskab, fordi de altid snakker om sig selv.

»Jeg kan nu ikke tro, at vi Mennesker skulde være saadant nogle elendige Skabninger, der altid skal gaa og sukke efter Naade og Syndsforladelse og al det der«, siger Immervæk, der er Panteist. Maarhøj, der er klar over Kammeratens Standpunkt, svarer: »Jeg ved godt, du er Panteist, og I tror jo, at Guddommen findes i alt og alle, og i Særdeleshed mener I, at der er et særlig stort Stykke af ham I jer selv«. Vor Digtterven bliver slet ikke vred, han er en godmodig Sjæl, og da han lige har læst »Barbara«, svarer han: »Ja, det er godt nok, men hvad er Naaden andet end et Hovedvandsæg, man lugter til, naar Syndens Rødsved bliver for stram«. Maarhøj Pedersen har ikke læst Bogen og er imponeret. (En psykologisk interesseret Læser og en med Sans for Dispositioner, vil paa nuværende Tidspunkt have bemærket, at man kun mangler en Samtale med Selvopholdelsesdriften som Grundlag.) (NB.: Dette maa dog ikke forstaas saadan, at Selvopholdelsesdriften er den svageste af Drifterne; man fristes til at sige tværtimod.) (NB.: Ej heller maa det opfattes saadan, at Sexualdriften er den stærkeste. At det dog godt kan være Tilfældet, er adskillige Seminarieelever Eksemplet paa.)

Det paastaas, at de, der har en god Samvittighed, har en daarlig Hukommelse; det kan der være meget om, for Seminarielever har som Regel en god Hukommelse. Hvad er da mere naturligt, end at Samtalen nu glider over paa den snart forestaaende Eksamen. »Lad os saa haabe, at Kamelerne kan finde Oaserne i Ørkenen«, siger Pedersen, han er en sangvinsk Natur og mener, at hver Nat har nok i sine »Føl«. »Det skal nok gaa«, udtaler Immervæk forhaabningsfuldt. »Men«, fortsætter han, »hvad mener du om... (Resten strøget af Censuren af Hensyn til de for vort Land saa kritiske Forhold, og for ikke at bringe landsskadelige Rygter i Omløb.)

M—.

Paa denne Side skulde Dit Indlæg have staaet — hvis Du savner
Dit Navn i Bladet, saa kan Du bare skrive det her:

Husk

„Orkidé”

Darfümeri

ALBANIGADE 57
(ved Vandtaarnet)

Gaa i Polyfoto

hellere i Dag
end i Morgen

Telefon 7482

Det ofte hænder i en Fysiktime,
at ej vi hører Klokken kime.

K. F. U. M.

O D E N S E

Klosterbakken - Tlf. 1511

Pensionat

Fuld Pension - Tlf. 5311

Værelser

med Centralvarme,
Læse- og Rygestue

Restauration

(ogsaa for Damer)

Servering

Ingen Betjeningsafgift

»Har du hørt, at Ilsøe har faaet gx i skriftlig Historie?«

» ? ? «

»Jo, der var en i 3., der skrev af efter Bogen og fik gx!«

HUSK!

S. ALBRECHTSEN

Frugt- og
Grøntforretning

Hjallesevej 10

Husk

Konfektur-
forretningen

Hjallesevej 1

**Ure og
Briller**

Ernst Nielsen
Albanigade 36

Julegaver!

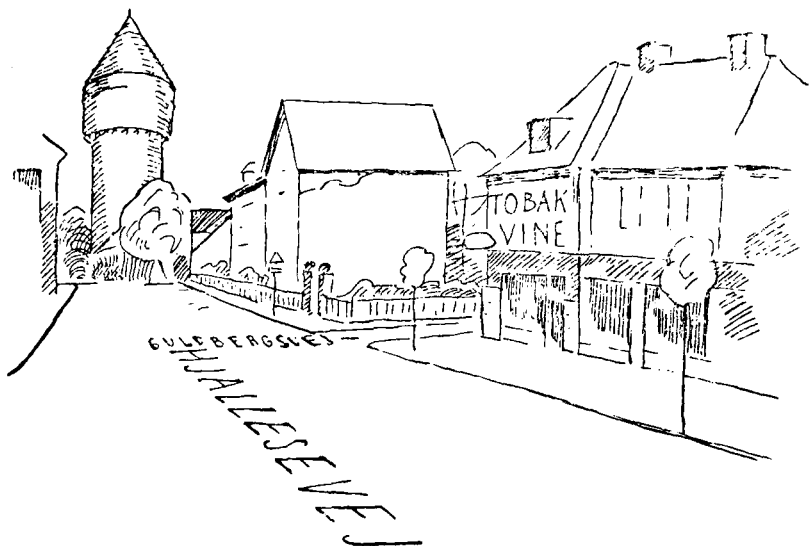
Se Udstillingen
gennem Porten

Guldsmed Anton Rasmussen
Vestergade 41 (lige for Klaregade)

Alle Skolebøger til O. S.

Rasmussens Boghandel

Telf. 840 og 6184

Tobakker, Vine, Cigarer, Piber til populære Priser

K. Rasmussen, Hjallesevej 6

Telefon 6184 og 840

Støt vore Annoncerer

